

ROMANIA

CURTEA DE APEL
SECTIA COMERCIALA SI DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV
DOSAR NR. 1 / 2006 DECIZIE NR. /C

Ședința publică din 2006

Curtea compusă din:

- Președinte: [Nume], președinte secție
- : [Nume], judecător
- : [Nume], judecător
- : [Nume], grefier

S-a luat în examinare, pentru soluționare, recursul declarat de reclamanta [Nume], cu sediul în [Adresă], strada [Adresă], nr. [Adresă], județul Vâlcea, împotriva sentinței nr. [Nr.]/CAF/03 octombrie 2006, pronunțată de Tribunalul [Nume]-Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr. [Nr.]/2006.

La apelul nominal făcut în ședință publică au lipsit părțile.

Dezbaterile în fond asupra recursului au avut loc în ședința din [Data] 2006, concluziile părților fiind consemnate în încheierea de la aceea dată care face parte integrantă din prezenta decizia, iar pronunțarea s-a amânat la data de [Data] 2006, când s-a dat următoarea soluție:

CURTEA

Asupra recursului de față, constată;

La data de 18.05.2006, reclamanta [Nume] a investit Tribunalul [Nume] cu cererea privind anularea Deciziei nr. [Nr.]/2006, a Deciziei de impunere nr. [Nr.]/2005 și a raportului de inspecție fiscală nr. [Nr.]/25.11.2005, emise de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Vâlcea, prin care i-au fost stabilite obligații fiscale, dobânzi și penalități de întârziere în cuantum de [Sumă] lei, pentru a se dispune anularea actelor subsecvente emise în baza deciziei de impunere, pentru a se suspenda executarea actelor administrative până la soluționarea irevocabilă a litigiului și pentru a fi obligată pârâta să-i plătească cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii sale, reclamanta susținea că prin raportul de inspecție fiscală, i-au fost stabilite în mod nelegal, obligații fiscale în sumă de [Sumă] lei, pentru perioada [Perioada] 2002-2003, luându-se în calcul în mod greșit la masa profitului impozabil și cotele părți cuvenite persoanelor fizice, membre ale obștei.

S-a reținut că nu a viciat impozitul pe profit, fără a se ține cont că nu îi este aplicabil regimul asociațiilor și fundațiilor sau cel al societăților comerciale, ci dispozițiile Legii nr.1/2000, care prin art.27, stabilesc că administrarea și exploatarea terenurilor forestiere se face în conformitate cu statutele formelor asociative, admise de legislația statului român, în perioada 1921 – 1946; controlorii financiari trebuiau să facă diferența între formele istorice de administrare în comun a proprietăților forestiere și asociațiile de proprietari de păduri private, înființate în baza O.G. nr.77/2004.

Scopul activității sale nu este unul patrimonial, titularii dreptului de proprietate fiind moșnenii și razeșii și nu obștile în care sunt constituiți, după cum se stabilește în cap.V din din anul 1910.

Nefiind titularul dreptului de proprietate privată indiviză, persoana juridică constituită este numai subiectul care administrează această formă de proprietate, exercitând atributele dreptului de proprietate în interesul membrilor formei asociative.

Nu se poate impozita pentru profit forma asociativă, din moment ce nu se realizează venituri. Potrivit statutului, din veniturile realizate de moșneni se plătește remunerația membrilor consiliului de administrație, iar restul de beneficiu, se distribuie membrilor obștei, în funcție de cota parte indiviză pe care o are fiecare membru.

Prin art.85 din Codul fiscal, se prevede că vor fi impozitați proprietarii indivizi, prin art.42 litera k, veniturile din silvicultură, nu sunt impozabile, iar prin art.42 pct.9 din H.G.nr.44/2004, sunt considerate neimpozabile veniturile realizate de proprietar/arendaș din valorificarea în stare naturală a produselor obținute de pe terenurile agricole și silvice, proprietate privată sau luate în arendă.

Pârâta a formulat întâmpinare, solicitând respingerea acțiunii, cu argumentele că, în conformitate cu dispozițiile art.1 alin.3 din Legea nr.414/2002 privind impozitul pe profit și art.15 alin.2 din Codul fiscal, persoanele juridice fără scop patrimonial sunt exceptate de la plata impozitului pe profit numai pentru anumite categorii de venituri prevăzute expres de lege, plătind impozit pentru celelalte venituri realizate din activități economice.

Veniturile realizate de reclamantă, nu se numără printre cele exceptate de lege de la plata impozitului pe profit.

Prin Sentința nr. .../CAF/03.10.2006, Tribunalul ..., a respins acțiunea formulată de către reclamantă.

Pentru a hotărî în acest mod, a reținut în considerente, că în conformitate cu susținerile pârâtei, reclamanta a înregistrat greșit suma nedeductibilă de ... lei, reprezentând cotele părți distribuite persoanelor fizice membre ai obștei în anii 2003 și 2004 prin creditarea contului 428 – „Alte datorii și creanțe în legătură cu personalul”. Contul 428 nu intră în

corespondență cu conturile de cheltuieli nr.658 și 656, fiind încălcate principiile de bază ale Legii contabilității.

Prin înregistrarea în conturile de cheltuieli a cotelor părți cuvenite membrilor obștei, reclamanta a diminuat masa profitului impozabil cu suma de 4.000.000 lei pentru anul 2003 și cu suma de 4.000.000 lei pentru anul 2004.

Cheltuielile nedeductibile în sumă de 1.000.000 lei, au fost înregistrate de reclamantă în anul 2002 în contul nr.635 „cheltuieli cu alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate”, fără ca aceasta să repartizeze excedentul net din activități economice al anului 2002.

Referitor la cheltuielile nedeductibile în sumă de 1.000.000 lei, a arătat că reclamanta a înregistrat în evidența contabilă a anului 2003 suma de 1.000.000 lei și în anul 2004, suma de 3.000.000 lei, reprezentând ajutoare de deces plătite membrilor obștei, considerate greșit deductibile la calculul profitului impozabil, în condițiile în care cheltuielile sociale se recalculează în limita unei cote de până la 2%, aplicată asupra fondului de salarii realizat.

Reclamanta a înregistrat în evidența contabilă cheltuieli cu ajutoarele de deces în sumă de 1.000.000 lei, fără să aibă angajați și să înregistreze cheltuieli cu forța de muncă.

Aceasta, a mai înregistrat în evidența contabilă cheltuieli de sponsorizare în sumă de 1.000.000 lei, considerându-le greșit deductibile în totalitate, în condițiile în care cota legală este de 3% din cifra de afaceri.

Dacă a înregistrat în anul 2004 o cifră de afaceri de 4.000.000 lei, este deductibilă fiscal numai suma de 120.000 lei și nu suma de 1.000.000 lei, cum eronat a considerat.

În anul 2004, reclamanta a realizat venituri din vânzarea drepturilor de culegere a ciupercilor din pădure în sumă totală de 1.000.000 lei, iar în perioada 01.01.2002-31.12.2004, nu a înregistrat la rezultatul din activitate economică, veniturile din dobânzi bancare în sumă de 1.000.000 lei și cheltuieli bancare în sumă totală de 1.000.000 lei.

Potrivit art.15 alin.1 din Legea nr.571/2003, privind Codul fiscal, aceste tipuri de venituri, nu sunt scutite de la plata impozitului pe profit.

Reclamanta nu a înregistrat la rezultatul activității economice, veniturile din dobânzi și cheltuielile bancare, modificând astfel rezultatul net al activității economice.

Persoanele juridice, fără scop patrimonial, cum este și reclamanta, sunt exceptate de la plata impozitului pe profit numai pentru anumite categorii de venituri prevăzute expres de lege, pentru celelalte venituri realizate din activități economice având obligația să calculeze și să vireze impozit pe profit ca orice alt contribuabil persoană juridică, constituită în baza Legii nr.31/1990, republicată.

Veniturile realizate de reclamantă, nu se numără printre cele exceptate expres de lege de la plata impozitului pe profit.

Cu privire la susținerea reclamantei, că nu sunt aplicabile dispozițiile Legii nr.414/2002, întrucât nu se afla în vigoare în perioada 2002 - 2002, instanța de fond a reținut că reclamanta a înregistrat cheltuielile cu impozitul pe dividende și veniturile pe cheltuielile bancare în luna decembrie 2002, când operau dispozițiile Legii nr.414/2002.

Împotriva acestei soluții, reclamanta a formulat recurs în termen legal, invocând critici încadrabile în prevederile art.304 pct.7 și 9 Cod proc.civilă, sub aspectele, că instanța a analizat pe larg quantumul despăgubirilor, deși nu l-a contestat, ignorând faptul că impozitul pe profit a fost în mod greșit impus formei asociative, întrucât proprietatea terenului forestier este a moșnenilor devălmași, aceștia trebuind eventual să fie impozitați pentru veniturile obținute.

Instanța trebuia să observe, că se aplică dispozițiile Codului silvic în vigoare, completate cu celelalte dispoziții în materie, respectiv art.7, art.65, art.39, prin care sunt definite veniturile proprietarilor fondului forestier proprietate privată, cât și produsele fondului forestier.

S-a mai susținut, că instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art.13 din Codul fiscal, potrivit cărora, persoanele fizice, nu plătesc impozit pe profit.

A susținut, că instanța de fond, trebuia să țină cont la pronunțarea soluției de deciziile pronunțate de Curtea Constituțională, prin care se stabilesc drepturile devălmașe al proprietății moșnenilor, cât și de art.29 din Codul silvic din anul 1910, care se referă la același aspect.

A mai criticat soluția și datorită faptului că, instanța de fond nu a ținut cont de statutul său, autentificat sub nr. / / .2002, prin care terenurile forestiere reconstituite sunt tratate ca o proprietate indiviză, în devălmașie, obștea având doar dreptul de a administra și exploata terenurile în indiviziune, membrii obștei fiind proprietari de drept și de fapt, în baza drepturilor pe care le posedă fiecare.

Recurenta apreciază de asemenea, că instanța de fond trebuia să țină cont de poziția Curții Constituționale cu privire la proprietatea devălmașă a moșnenilor și interdicția înstrăinării terenurilor stăpânite de moșneni în indiviziune, cât și de practica instanțelor de judecată.

Recurenta a mai susținut că instanța de fond trebuia să aibă în vedere, faptul că veniturile realizate sunt venituri care intră direct în patrimoniul moșnenilor, neputând fi impozitată pentru profit forma asociativă, din moment ce nu realizează venituri, fiind în acest sens emisă și o adresă de către D.G.F.P. , în baza prevederilor art.42 litera k din Codul fiscal.

În subsidiar, a criticat și neaplicarea Legii nr.414/2002, deoarece aceasta a intrat în vigoare începând cu data de 01.07.2002, în timp ce perioada din litigiu a fost anterioară acestui moment, respectiv 2002 -- 2003. A apreciat că temeiul de drept, îl reprezintă Legea nr.1/2000, art.27.

Consideră că instanța de fond, trebuie să constate nulitatea procesului verbal de inspecție fiscală, întrucât a fost indicat și aplicat în mod nelegal temeiul de drept.

Din analiza acestor critici, prin raportare la probatoriul administra, instanța apreciază recursul ca fiind nefondat, apreciind că instanța de fond a pronunțat o soluție legală și temeinică.

Pentru a se răspunde la criticile invocate, se va porni chiar de la susținerile recurente, în sensul că nu contestă cuantumul datorilor la buget stabilite prin deciziile de impunere, ci faptul că nu datorează impozit pe profit, întrucât nu este proprietara terenului forestier, proprietari fiind moșnenii devălmași.

Instanța de fond, nu contestă faptul că recurenta nu este proprietara terenului forestier, ci motivează că persoanele juridice fără scop patrimonial, cum este și cazul recurente, sunt scutite de la plata impozitului pe profit, numai pentru categoriile de venituri prevăzute expres de lege.

Numai legiuitorul poate să facă o scutire totală de la plata impozitului, or, nici în una dintre dispozițiile legale, (ale Codului Silvic, ale Codului fiscal), care se pretind că se aplică, nu există astfel de reglementări.

Instanța de fond, a detaliat cuantumul cheltuielilor, pentru a sublinia greșelile făcute de către recurentă, cum ar fi înregistrarea cotelor părți distribuite persoanelor fizice, ca fiind cheltuieli de exploatare, pe care le-a considerat deductibile la calculul profitului impozabil; astfel a înregistrat și ajutoarele de deces și o parte din cheltuielile de sponsorizare.

În speță, sunt aplicabile dispozițiile Codului fiscal.

Astfel, prin art.42 lit.k din Codul fiscal, se menționează a fi venituri neimpozabile „veniturile din agricultură și silvicultură, cu excepția celor prevăzute la art.71”.

La art.71(b), sunt definite veniturile din activități agricole, printre acestea fiind și „cultivarea și valorificarea arbuștilor, plantelor decorative și ciupercilor”.

Pentru a nu fi supuse impozitării, întreaga activitate desfășurată de recurentă, ar fi trebuit să se regăsească integral în dispozițiile art.42, în categoria veniturilor neimpozabile. Din interpretarea dată de către recurentă, ar însemna că poate desfășura orice fel de activitate, fără a plăti impozit pe profit.

În Statutul său (f.nr.51 dosar de fond, este menționat la capitolul III, art.15, că veniturile rezultate anual vor fi administrate pentru plata impozitelor către stat și multe alte cheltuieli.

Accasta înseamnă că plata impozitului pe profit, trebuie făcută de către asociație, urmând ca ulterior să se facă plata profitului către moșneni, în funcție de criteriile stabilite.

Este nefondată și critica cu privire la neaplicarea dispozițiilor Legii nr.414/2002, întrucât, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, recurenta a înregistrat cheltuielile cu impozitul pe dividende și veniturile pe cheltuielile bancare în luna decembrie 2002, când aceasta se afla în vigoare.

Instanța de fond nu este obligată să ia în considerație practica judiciară, însă nici în aceasta și nici în soluțiile pronunțate de Curtea Constituțională, nu s-a reținut exonerarea totală de la plata impozitului pe profit, în afara dispozițiilor Codului fiscal.

Față de cele menționate, în temeiul art.312 alin.1 din Codul fiscal, se va respinge recursul ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge, ca nefondat, recursul declarat de reclamanta „
”, cu sediul în
strada
nr.
județul
impotriva sentinței nr.
CAF/03 octombrie 2006, pronunțată de
Tribunalul
-Secția Comercială și de Contencios Administrativ și Fiscal,
în dosarul nr.
2006, intimat fiind Direcția Generală a Finanțelor
Publice
cu sediul în
str.
nr.
Județul Vâlcea.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi
2006, la Curtea
de Apel
- Secția Comercială și de Contencios Administrativ.

Grefier,